

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 13C/262/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212228289
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2015:7212228289.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Oľgou Mičietovou v právnej veci žalobkyne POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti Slovenskej republike, v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy 1.910,48 eura s prísl. takto

rozhodol:

- I. Konanie neprerušuje.
- II. Žalobný návrh zamietá.
- III. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012 žiadala žalobkyňa, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobkyňi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobkyne voči dlžníčke K. Y. vzniknutej zo zmluvy o úvere a aby rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej z titulu majetkovej škody sumu 1.592,07 eura a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 318,41 eura a uplatnila si náhradu trov konania. Na odôvodnenie uviedla, že ako oprávnený subjekt (veriteľka zo zmluvy o úvere č. 9041762) navrhla postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 9041762 dlžníčkou K. Y., nar. X.X.XXXX, ktorému jej návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil č. Ex 11761/2010. Súdny exekútor predložil jej návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Košice II a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uviedla, že v exekučnom konaní vedenom podľa ust. § 44 ods. 2 Ex. por. je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Žalobkyňa uviedla, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná, nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 15.2.2011 (žalobkyňa uviedla, že konanie sa začalo dňa 4.8.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Uviedla, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (žalobkyňa uviedla omeškanie viac ako 195 dní). Uviedla, že nesprávny úradný postup, charakterizovaný jednak nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a jednak vykonaním úradného

postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na jej strane. Žalobkyňa uviedla, že exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov. Uviedla, že súd tým, že svojim postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobkyne na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej, v právnom vzťahu medzi ňou - žalobkyňou ako oprávnenou a dlžníčkou ako povinnou. Opísaný postup exekučného súdu vyhodnotila ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Ex. por.. Uviedla, že neexistuje v predmetnom prípade okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Žalobkyňa si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnila náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Uviedla, že jej vznikla majetková škoda v celkovej výške 1.592,07 eura predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní proti dlžníčke zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu. Zároveň si uplatnila žalobkyňa náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože uviedla, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedla, že nesprávny úradný postup okresného súdu má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti jej majetkového práva. Uviedla, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jej legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky. Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, uviedla žalobkyňa aj ďalšie dôvody a to neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do jej zákonných nárokov a základných práv v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Uviedla, že vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky spôsobilo zánik jej ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a táto vyvolaná strata zisku spôsobila jej hospodársku ujmu, ale aj ujmu na strane jej majiteľov a uviedla, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jej práv, stratu legitímnych očakávaní, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, si uplatnila sumu 318,41 eura, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Uviedla, že podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody, avšak žalovaná do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Uznesením zo dňa 9.10.2012, č.k. 13C/240/2012-10, bola táto predmetná vec sp. zn. 13C/262/2012 spojená na spoločné konanie s ďalšími obdobnými vecami, ktoré sa začali na tunajšom súde a skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých istých účastníkov a spoločné konanie bolo vedené pod sp. zn. 13C/240/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012.

Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 20.3.2015, č.k. 13C/240/2012-58, bolo spoločné konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/240/2012 rozpojené na samostatné konania okrem iného aj konanie vedené pod sp. zn. tejto právnej veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.4.2015.

Žalovaná sa k žalobnému návrhu vyjadrila písomným podaním zo dňa 14.2.2014 doručeným súdu dňa 19.2.2014 do konania, v ktorom táto vec bola vedená ako spojená pod sp. zn. 13C/240/2012. Uviedla, že k podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené nasledovné všeobecné podmienky, len pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: a/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím,

resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu, ku ktorému podľa žalobkyne malo dôjsť zamietnutím návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote, uviedla žalovaná, že si žalobkyňa uplatňuje nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa nej spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Mala za to, že v súlade so závermi rozhodovacej praxe je nutné dospieť k záveru, aj napriek absencii legálnej definície pojmu nesprávny úradný postup, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou. Odkázala v tejto súvislosti na judikáty a to rozsudok NS ČR zo dňa 29.6.1999, sp. zn. 2Cdon/129/97, rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/24/04 a uznesenie NS ČR zo dňa 25.8.2009, sp. zn. 25Cdo/1018/2007. Mala za nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým súd žiadosť o vydanie poverenia zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohlo viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Citovala ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Citovala ust. § 44 ods. 2 Ex. por. účinného od 1.6.2011 a poukázala na predposlednú a poslednú vetu tohto ustanovenia, podľa ktorého ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Z citovaných zákonných ustanovení mala žalovaná za zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Uviedla, že táto podmienka nepochybne nebola v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietanej žalobkyňou splnená. Uviedla, že predmetná rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je namieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Poukázala zároveň aj na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Ex. por. vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ale 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Ako ho súd nepoverí, 15 dňová lehota neplatí. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o prekročení rozhodovacej právomoci súdu vykonaním „opätovného posúdenia práva žalobkyne na zaplatenie dlhu“, žalovaná uviedla, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3.3.2011, č.k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia NS SR z 13.10.2011, sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia NS SR z 26.9.2011, sp. zn. 3Mcdo/11/2010 a uznesenia NS SR z 29.3.2011, sp. zn. 5Cdo/291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Uviedla, že v takom prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvolať všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Uviedla, že podľa názoru ÚS z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zák. o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. V súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v existencii prieskumov v konaní žalovaná poukázala na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieskumoch v konaní. Uviedla, že súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieskumov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieskumy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskumy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieskumy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov alebo v právoplatnom rozhodnutí ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov. Uviedla, že si žalobkyňa vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieskumov v konaní nespĺnila ani povinnosť tvrdenia,

ani povinnosť ich preukázania a preto nepovažuje žalovaná vzhľadom na vyššieuvedené existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Uviedla aj, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ale len ÚS SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy podľa zák. č. 757/2004 Z.z.. Vzhľadom na vyššieuvedené žalovaná nepovažovala za preukázanú ani existenciu prietahov v konaní. V zmysle ust. § § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., žalovaná z dôvodu opatrnosti vzniesla námietku premlčania. V nej uviedla, že ak mala žalobkyňa vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K vyčísleniu nároku na náhradu materiálnej škody vo výške vymáhanej istiny s príslušenstvom poukázala žalovaná na to, že žalobkyňa v prvom rade nepreukázala existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázala existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka a tvrdeniu, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky, poukázala žalovaná na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku žalobkyne na súde. V tejto súvislosti poukázala na viacero rozhodnutí krajských súdov. Rovnako uviedla žalovaná aj to, že ak by si žalobkyňa toto právo uplatnila novým návrhom, musela by preukázať v prvom rade, že by jej súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje ona od žalovanej (čo však nepreukázala a ani preukázať nemôže) a v druhom rade musela by preukázať, že pohľadávka je nevyožiteľná v dôsledku pochybenia okresného súdu, t.z. že nebyť tvrdeného nesprávneho úradného postupu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobkyňa nepreukázala a ani nepreukáže. Mala za to, že žalobkyňa nepreukázala ani vznik ani výšku majetkovej škody. K nemajetkovej ujme, ktorú si žalobkyňa uplatnila vo výške 20 % z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a má kompenzovať porušenie práva na súdnu ochranu, žalobkyňa citovala ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a nie je možné vychádzať z paušálnej sumy. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva uviedla, že nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Považovala za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy jej určenie percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Poznamenala, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ mala žalovaná za irelevantné v tomto konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnila spoločnosť ako právnická osoba. Odkázala v tejto súvislosti na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o „zániku podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ poukázala, že tieto nie sú bližšie konkretizované a súčasne uviedla, že žalobkyňa neupresnila ani v čom a ako situácia „ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy“. Súčasne uviedla, že žalobkyňa opomenula, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Mala za to, že so žalobných návrhov toto nevyplýva a preto žalovaná nemala za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V súvislosti s potrebou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. výšky takejto náhrady žalovaná zdôraznila potrebu zohľadniť ust. § 3 ods. 1 Obč. zák. o dobrých mravoch a aj s prihliadnutím na poškodenú osobu, t.j. vychádzať z ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Predložila list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobkyne dostala sťažnosť od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Súčasne žalovaná konkrétne uviedla citácie z tohto listu. Uviedla, že o negatívnej percepcii žalobkyne verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov svedčí aj článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, ktorý takisto priložila. Mala z uvedeného za zrejmé, že žalobkyňa a jej praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobkyne podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Uviedla, že žalobkyňa je vnímaná

ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. K požiadavke, resp. podmienke príčinnej súvislosti žalobkyňa, vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, uviedla, že nemožno tvrdiť, že žalobkyňa vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaná zhrnula, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Mala žalobu za právne neopodstatnenú a navrhla, aby ju súd preto zamietol. Uplatnila si náhradu trov konania.

Elektronickým podaním zo dňa 24.9.2015, doručeným súdu toho istého dňa, navrhla žalobkyňa konanie prerušiť s odôvodnením, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti tamojšej žalobkyňa na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Žalobkyňa uviedla, že v uvedenom konaní vystupuje na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, t.j. tunajšia žalovaná a v 2. rade POHOTOVOSTĚ, s.r.o., t.j. ona, žalobkyňa a to za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778. Žalobkyňa uviedla, že Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 7.10.2013 a v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika zastúpená MS SR. Žalobkyňa mala za to, že pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu a teda zodpovedanie navrhnutých prejudiciálnych otázok má v konaní zásadný význam.

Podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 7C/6/2010 je posúdenie nároku na náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. Avšak posúdenie (právne a skutkové) nároku uplatneného žalobkyňou v konaní prebiehajúcim na tunajšom súde (zodpovednosť štátu - žalovanej za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobkyňa nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II) patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie. Nie je preto potrebné interpretovať právne normy komunitárneho práva, ktorých výkladu sa domáha žalovaná v 1. rade v konaní prebiehajúcim na inom všeobecnom súde Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že nie je vedené konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktoré môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v tomto konaní, preto rozhodol o návrhu žalobkyne prerušení konania tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

K námietke porušenia zásady nestrannosti súdu, na ktorej žalobkyňa zotrvala s odôvodnením tým, že jej doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Košice II, súd uvádza, že túto námietku nemal za dôvodnú, pretože žalobkyňa bolo dňa 10.2.2014 doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2012, č.k. 11NcC/73/2012-26, ktorým Krajský súd v Košiciach o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Košice II rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Košice II JUDr. Oľga Mičietová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 13C/240/2012.

Súd elektronickým podaním zo dňa 28.9.2015 doručeným žalobkyňa toho istého dňa jej oznámil, že ňou uvádzané dôvody v jej elektronických podaniach zo dňa 24.9.2015 na odročenie, resp. zrušenie pojednávania, nariadeného na deň 30.9.2015 súd nemal za dôležité dôvody na odročenie pojednávania v zmysle ust. § 119 ods. 1 O.s.p. a preto sa nariadené pojednávanie uskutoční.

Vec súd prejednal v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania, ktorí boli na pojednávanie riadne predvolaní, a z ktorých žalobkyňa nereagovala na oznámenie súdu, že sa pojednávanie uskutoční napriek jej žiadosti o jeho odročenie a žalovaná svoju neúčast' vopred písomne podaním doručeným súdu dňa 24.9.2015 ospravedlnila z dôvodu zachovania hospodárnosti konania pričom zotrvala na svojom písomnom vyjadrení, na ktoré v celom rozsahu poukázala a navrhla návrh zamietnuť. O odročenie pojednávania nežiadala.

Vo veci súd vykonal dokazovanie pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 38Er/2781/2010, na základe ktorého zistil:

Dňa 4.8.2010 bol spísaný vo forme zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým návrh na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného - tunajšej žalobkyne proti povinnej K. Y., R. XX/X, Q., na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 31.5.2010 sp. zn. SR 00821/10, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761, so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.6.2010 a to na vymoženie sumy vo výške 1.979,98 eura spolu s príslušenstvom.

Písomnou žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola doručená tunajšiemu súdu dňa 14.10.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal pod sp. zn. Ex 11761/10 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 00821/10 zo dňa 31.5.2010, ktorý sa stal právoplatným dňa 21.6.2010 a vykonateľným dňa 4.8.2010.

Na základe písomnej výzvy tunajšieho súdu zo dňa 26.10.2010o zosúladenie návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia s exekučným titulom v časti istiny uplatnenej na vymáhanie, súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý spoločne so žalobkyňou ako oprávnenou predložili dňa 7.12.2010 opravnú zápisnicu na vykonanie exekúcie v časti istiny vo výške 1.313,36 eura.

Tunajší súd uznesením zo dňa 25.1.2011, č.k. 38Er/2781/2010-12, rozhodol v exekučnej veci oprávneného - žalobkyne proti povinnej K. Y. vedenej na exekútorskom úrade v Bratislave u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod č. Ex 11761/2010 o vymoženie pohľadávky vo výške 1.313,36 eura s prísl. tak, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.7.2011. Voči uzneseniu bolo prípustné odvolanie, ani žalobkyňa, ani povinná však opravný prostriedok proti tomuto uzneseniu nepodali. Na odôvodnenie zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd s odvolaním sa na ust. § 45 ods. 2 zák. o rozhodcovskom konaní uviedol, že zmluva o úvere, ktorá je formulárovou zmluvou obsahuje dojednanie rozhodcovskej doložky a takéto dojednanie mal súd za neprijateľnú a teda neplatnú zmluvnú podmienku, pretože vzhľadom na predložené formulárové vyhotovenie zmluvy dlžníčka nemala a možnosť podstatným spôsobom jej obsah ovplyvniť, ale mohla ju, aj s poukázaním na nízke právne vedomie slovenských spotrebiteľov, len buď prijať ako celok alebo odmietnuť. Rozhodcovský súd absolútne opomenul aplikovanie príslušných kogentných vnútroštátnych a európskych týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Exekučný súd uviedol, že dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ust. § 52 a nasl. Obč. zák. a tiež smernica 93/13/EHS. Rozhodcovská doložka, uvedeným spôsobom dojednaná, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a teda je v zmysle § 53 ods. 4 Obč. zák. neplatná. Keďže bola základom na vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý je exekučným titulom v exekučnom konaní, uviedol súd, že jedná sa o výkon práv v rozpore so zákonom a v rozpore s dobrými mravmi a preto žiadosť o udelenie poverenia zamietol.

Podľa ust. § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v ďalšom len „Zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 5 ods. 1 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 Zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu (ods. 1). Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa (ods. 2).

Podľa ust. § 6 ods. 4 veta prvá Zákona, ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa ust. § 9 ods. 1 Zákona, v znení platnom v rozhodnom období, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 17 ods. 1, 2 a 3 Zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (ods. 1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (ods. 2). Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (ods. 3).

Podľa ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení platnom do 31. mája 2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení platnom od 1. júna 2011 do 17.1.2013, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 45 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, v znení platnom v rozhodnom období, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov 16) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, 17) b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom

nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (ods. 1). Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c) (ods. 2). Proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok (ods. 3).

Tak ako uviedla žalovaná, základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci sú: a/ existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi a/ a b/.

Vykonaným dokazovaním, vychádzajúc z citovanej právnej úpravy súd dospel k týmto záverom: Žalobkyňa tvrdila, že nesprávny úradný postup spočíval (bol charakterizovaný) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Z gramatického výkladu citovaných ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že 15 dňová lehota sa vzťahuje iba na prípady, kedy súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem prípadov podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a písm. d/ Exekučného poriadku). Lehota 15 dní sa však nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Preto, ak aj v danom prípade exekučný súd pri vydaní uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol do 15 dní od prijatia jeho žiadosti, nepostupoval v rozpore so zákonom, lebo pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti zákon žiadnu lehotu nestanovuje. Bolo by nelogické žiadať dodržanie 15 dňovej lehoty aj v prípadoch, kedy súd žiadosť zamietne, lebo proces posudzovania žiadosti o vydanie poverenia v prípadoch zistenia rozporu, či už v samotnej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu je zložitý a časovo náročný. Na základe uvedeného súd uzavrel, že nedodržanie lehoty 15 dní na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá žiadosť bola zamietnutá, nie je nesprávnym úradným postupom, pretože pre zamietavé rozhodnutie právna úprava žiadnu lehodu nestanovuje.

Pokiaľ sa týka tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť postupom súdu bez splnenia zákonných podmienok tým, že „vykonal postup podľa ust. § 44 ods. 2 Ex. por. (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku) spôsobom odporujúcim zákonu“, podľa žalobkyne procesom zahŕňajúcim zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a ich aplikácia a interpretácie na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, žalobkyňa konkrétne neuviedla v čom postup súdu v danom prípade bol postupom - spôsobom odporujúcim zákonom. V tomto smere sa súd stotožňuje s argumentáciou žalovanej poukazujúcou na existujúce rozhodnutia tak NS SR, ako aj ÚS SR (IV. ÚS 60/2011-13, 3Cdo/146/2011, 3Mcdo/11/2010, 5Cdo/291/2010), podľa ktorých vnútroštátny súd mal povinnosť ex offio skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožnili vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takom prípade prináležalo súdu aj vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplynuli s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ÚS, pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zák. o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovského rozsudku podľa zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a zmluvné podmienky úverovej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Tak tomu bolo aj v danom prípade. Zistený postup súdu vo veci rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preto nemal za nesprávny úradný postup.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na právny názor obsiahnutý v judikatúre súdneho dvora (ES) vo veci POHOTOVOST' C-76/10 zo dňa 16.11.2010, kde súdny dvor (ES) v súvislosti so skúmaním nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách rozhodol, že vnútroštátny súd má aj vo fáze výkonu rozhodnutia

povinnosť (aj bez návrhu) posúdiť nekalú povahu podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere považovať za nekalú v zmysle čl. 3 až 4 Smernice 93/13/EHS a v prípade kladnej odpovede je úlohou uvedeného súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou.

Okrem toho, tak ako uviedla žalovaná, je súd presvedčený, že v danom prípade postup súdu, ktorý namietala žalobkyňa ako nesprávny, sa odrazil v rozhodnutí, ktorým súd žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok mohlo by sa jednať len o existenciu nezákonného rozhodnutia. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu (§ 6 ods. 1 Zákona). Táto podmienka v danom prípade splnená nebola. Žalobkyňa proti uzneseniu, ktorým súd zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, opravný prostriedok, aj keď bol prípustný a žalobkyňa o tom bola poučená, nepodala. Predmetné uznesenie preto ani nie je možné považovať za nezákonné a ani nie je možné jeho zákonnosť, resp. nezákonnosť posudzovať v tomto konaní. Nie je možné posudzovať v tomto konaní ani otázku správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia. Tak ako uviedla žalobkyňa, ide v danom prípade o namietanie samotného rozhodnutia a nie o nesprávny úradný postup. T.j. existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu preukázaná v danom prípade nebola. Tým žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani len v otázke preukázania existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu ako prvej podmienky zakladajúcej zodpovednosť štátu podľa Zákona.

Nárok na náhradu škody podľa Zákona nevzniká, pokiaľ nie je naplnený čo i len jeden z troch horeuvedených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Nepreukázaním existencie nezákonného rozhodnutia prípadne nesprávneho úradného postupu bolo bez právneho významu zaoberať sa vznikom škody a jej výškou. Napriek tomu, súd stručne k vzniku škody ako ďalšiemu zákonnému predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci uvádza:

Pokiaľ sa jedná o otázku vzniku škody, žalobkyňa uviedla, že jej vznikla škoda majetková v celkovej výške 1.592,07 eura a to predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá ako uviedla, jej viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Žalobkyňa uvedenú výšku škody ničím neodôvodnila. T.j. súd nemal preukázanú výšku uplatnenej majetkovej škody žalobkyne. Okrem toho žalovaná na svoju obranu uviedla, že žalobkyňa ani nepreukázala svoje tvrdenie, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka a vydané rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyhnutnosť pohľadávky, žalovaná uviedla, že toto rozhodnutie len preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, ale neznamenalo, keďže sa jednalo o posúdenie rozhodcovského rozsudku ako nulitného, a nepredstavovalo prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku žalobkyne na súde. Takisto uviedla žalovaná, že ak by aj nastala situácia, že si toto právo na zaplatenie žalobkyňa uplatnila novým návrhom, musela by preukázať v tomto konaní v prvom rade to, že by jej súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníčky v sume, v ktorej ho požaduje žalobkyňa od nej - žalovanej, čo však nepreukázala. Žalobkyňa teda nepreukázala ani výšku ale ani vznik tvrdenej majetkovej škody.

Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na finančné zadosťučinenie, t.j. úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a to vo výške 20 % z istiny a príslušenstva, ktorá peňažná náhrada nemajetkovej ujmy mala byť spravodlivou satisfakciou za utrpenie zásahu do základných práv. Vychádzajúc zo znenia ust. § 17 ods. 2 a 3 Zákona, súd konštatuje, že žalobkyňa ani nepreukázala splnenie podmienky podľa § 17 ods. 2 Zákona ako zákonného predpokladu pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Súd žalobkyňou uplatnený nárok na primeranú náhradu nemajetkovej ujmy nemal za konkrétny a v ňou vymedzenom uvedení ani za preukázaný.

Vzhľadom na vyššieuvedené nebolo ani možné a potrebné skúmať existenciu príčinnej súvislosti, keďže súd nemal za preukázané ani naplnenie prvých dvoch základných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázaním ani existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, ani vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepreukázala dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody proti štátu, t.j. neuniesla dôkazné bremeno a preto súd žalobný návrh zamietol.

Vzhľadom na nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu ani nezákonného rozhodnutia, ako prvej a základnej podmienky pre uplatnenie zodpovednosti štátu podľa Zákona, nemal súd za dôvodné dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom, ktorým mala byť vyčíslená výška žalobkyni vzniknutej škody v dôsledku v žalobe ňou opísaných skutočností, ktoré doplnenie dokazovania žalobkyňa navrhla v elektronickom podaní zo dňa 24.9.2015, preto súd návrhy žalobkyne na takéto navrhnuté dokazovanie zamietol.

O trovách konania rozhodol súd tak, že vo veci úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od doručenia na Okresný súd Košice II v dvoch písomných vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok).